

ANA BEL

*Lek za
slomljeno
srce*

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Anna Bell

THE BUCKET LIST TO MEND A BROKEN HEART

Copyright © Anna Bell, 2016

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Lek za
slomljeno
srce

Prolog

Kasnim, kasnim na važan sastanak, pevušim za sebe dok žurim ulicom – malo hodam, malo trčim. Kao da se protiv mene sve zaverilo da ne stignem do Džozefove kuće: dosadan šetač pasa s pomahnitalim terijerima i njihovim smešno dugačkim povocima kojima kao da se trude da me sapletu; saobraćajna gužva pri izlasku iz Portsmuta zbog koje stajem redom na svakom crvenom svetlu; nedostatak mesta za parkiranje u blizini njegove kuće.

Beznadežno pokušavam da ne zakasnim mnogo jer Džozef ne podnosi kašnjenje. Ono je visoko na spisku njegovih sitničavih zanovetanja. Znam da će mi reći kako je trebalo da krenem ranije, ali smatrala sam da imam dovoljno vremena.

Odmažu mi i niske, zakrivljene potpetice onih nesnosnih cipela koje pogrešno smatraš skoro ravnim, sve dok ne moraš nekud brzo da stigneš pa shvatiš da se teturaš po ulici. Trebalo je da obujem neke cipele s ubistveno visokim potpeticama – bar bi mi u njima noge izgledale seksi izduženo.

Konačno stižem do Džozefove kuće i pozvonim. Vidim njegov obris kako se približava kroz mutno staklo vrata, a

iako smo zajedno skoro godinu dana, osećam treperenje u stomaku. Dokaz da to mora biti ljubav.

„Ah, zdravo. Konačno“, kaže mi kad otvori vrata.

„Izvini“, počnem, pa se propnem i poljubim ga, s nadom da ću se iskupiti za kašnjenje. „Bila sam kod frizera, pa sam skoknula do *Vejtrouza* da kupim desert, onda je bila strašna gužva u saobraćaju i nisam imala gde da se parkiram.“

Prolazim pored njega, izuvam se da ne bih oštetila parket potpeticama, pa odšetam do kuhinje i odložim kesu iz supermarketa na dugačak hrastov sto. Gledam po prostoriji – nešto nije u redu. Posle nekoliko sekundi primećujem da je hladno i tiho, što je čudno s obzirom na to da je trebalo da nam priprema večeru.

„Mislio sam da te sačekam pre nego što počnem da kuvam“, kaže kad uđe za mnom kao da mi je pročitao misli. Odlazi do sudopere i poput hirurga temeljno pere ruke, a meni lakne jer se bliži pripremanje hrane. Umirem od gladi. „Smislio sam samo testeninu s prelivom.“

Malo me to razočara. Nisam ni očekivala da će se preko noći pretvoriti u Džejmsa Martina, ali kada je predložio da ostanemo kod kuće i da nam on kuva, zamislila sam ga kako s ljubavlju izgara uz šporet. Subotom uvek izlazimo na večeru u neki otmeni restoran u kojem dobijemo hrane taman da se najede rovčica, tako da sam se čitavog dana radovala prejedanju domaćom hranom.

Nisam zamislila testeninu s prelivom. Znam da će to biti sveža testenina i preliv iz *Marksa i Spensera* jer je Džozef pomalo snob kad je reč o supermarketima, ali opet. Hvala bogu da sam kupila čizkejk za slučaj nužde, inače bi to stvarno bila propast.

Prevazilazim razočaranje i odlazim da ga zagrlim oko pojasa. Ništa me ne razveseli kao poljubac i maženje. Dok mi uzvraća zagrljaj, udišem njegov losion za posle brijanja.

„Kako ti izgleda moja frizura?“ , pitam naginjući se unazad dok blago zabacujem dugu kosu.

„Jesi li je dosta skratila?“ Žmirka kao da se trudi da vidi šta sam uradila. Možda sam mu previše blizu pa zbog toga ne može da vidi. A možda je izvesnije da je tipičan muškarac koji verovatno ne bi primetio ni da sam je baš oftkarila.

„Oko centimetar“, odgovaram mlateći kosom.

U njegovu odbranu, imam dosta dugačku kosu i verovatno da je centimetar kao kap u okeanu, međutim izgleda sjajno i živahno onako kako samo frizer to može da postigne.

„Lepo izgleda“, kaže i odmakne se od mene.

Shvatam to kao znak da raspakujem kesu iz kupovine. Vadim čizkejk za slučaj nužde i stavljam ga u frižider. Naravno, tamo su na gornjoj polici prepoznatljive taljatele iz *Marksa i Spensera* i lonac s prelivom. Tačno znam kako moj momak razmišlja.

„Hoćeš li nešto da popiješ?“ , pita okrenuvši se prema stalku za vina.

Tiši je nego obično, pa se pitam je li ljut zato što sam zakasnila, premda mi tamni kolutovi oko njegovih očiju ukazuju na znake stresa. Moguće da je celo poslepodne proveo radeći. U poslednje vreme je danonoćno radio i bio pod velikim pritiskom.

Nadajmo se da će ga opustiti lepo veče kod kuće.

Mogla bih da ga izmasiram onako kako samo ja to umem ili još bolje, mogli bismo da napravimo kupku s penom i svećama, kao u filmovima, u njegovoj predivnoj viktorijanskoj kadi na nogicama.

„Zemlja zove Abi. Piće?“ , ponovo pita i prene me iz fantazije u kojoj on na sebi ima samo bradu od sapunice.

„Da, to bi bilo lepo. Kupila sam bocu čjantija“, kažem, čitajući etiketu dok je vadim iz kese i stavljam na sto.

„Izgovara se *kjan-ti*“, ispravi me.

Malo pocrvenim. Naravno da je tako. Mislila sam da je č – znate, kao čaj.

Šaljivo me pljesne po zadnjici krpom za sudove, da potvrdi moju elementarnu grešku, te mi uzme bocu iz ruku.

Pre nego što sam upoznala Džozefa, mislila sam da se vina dele na crno, belo i roze. On se trudio da me polako obrazuje. Kupila sam taj *kjanti* samo zbog toga što je bio upola cene i što je osvojio neku vinsku nagradu.

„Izgleda da je dobra boca“, kaže podrobno je pregledajući pre nego što izvadi čep otmenim otvaračem kojim ja ne znam da rukujem.

Zadovoljna što je uopšte otvara, što znači da je prošla proveru etikete, sedam za sto.

„Razmišljala sam“, kažem u želji da ga oraspoložim, „o našoj godišnjici sledećeg meseca. Mislila sam da bismo možda mogli da otputujemo nekud za vikend. Znaš, u neki hotel ili banju u unutrašnjosti ili u neki lep grad kao što je Bat ili Jork.“

Pokušavam da to provučem kroz razgovor kao da je nešto nebitno, a ne jedino o čemu razmišljam od prošle nedelje, kad sam se dosetila toga.

„Koji je to datum?“

„Koji datum?“, zacvilim prebrzo.

Šokirana sam što ne zna, ali muškarci su nikakvi u pamćenju takvih stvari, zar ne?

„Dvadeseti mart.“

„Ovaj... tog vikenda je rođendan moje mame i sestra dolazi ovamo zbog njega. Mislim da ćemo otići nekud na nedeljni ručak.“

„U redu“, kažem, trudeći se da me to previše ne razočara.

Prva nam je godišnjica i stvarno sam uzbuđena. Ovo mi je najduža veza do sada pa sam želela da malo uživam u

prilici. Već sam videla savršen poklon za njega i napravila čestitku s našom slikom.

„Eto. Izvini“, kaže sležući ramenima.

Ubrzo uviđam da nije ni predložio da i ja pođem na rođendanski ručak s njegovom porodicom, koju nikada nisam upoznala, niti da otputujemo drugog vikenda.

Nimalo obeshrabrena i oglušujući se o znake upozorenja, hrlim dalje.

„Šta kažeš na jednodnevni odlazak u banju?“

Već nas zamišljam u istim mekanim ogrtačima. Podižem pogled i vidim da se koncentriše na otvaranje boce vina kao da mu od toga život zavisi. „A mogli bismo uobičajeno, da izađemo na večeru... ili bar samo na piće“, kažem sve slabijeg glasa, nemoćna da odustanem od te ideje.

Čep izleće uz prasak kao da naglašava tišinu koja je zavladała prostorijom. Posmatram ga kako s hladnim izrazom lica sipa vino u dekanter.

„Ili ne moramo ništa da radimo. To je samo godišnjica. Ništa naročito“, kažem žaleći što sam išta i rekla.

„Abi“, počne on okrećući se prema meni, pa se nasloni na pult, od čega meni zatreperi u stomaku iz sasvim pogrešnih razloga. „Moramo da razgovaramo.“

Prvo poglavlje

Tri nedelje, šest dana i neznano koliko sati od kada mi je ljubav mog života divljački slomila srce

Hitro pogledam na preveliki sat na zidu kancelarije koji izgleda pokazuje da je četiri sata. Odmah moram da to potvrdim na računaru, ne bih li se uverila da sam dobro videla. Četiri sata? Kako se to desilo? Uspela sam da preguram sedam radnih sati bez suza. U redu, skoro bez suza, jer se cmizdrenje u toaletu praktično i ne računa zato što sam bila na pauzi za ručak.

Znam da zvuči pomalo jadno da sam uzbuđena što sam izdržala dan na poslu – ono što većina običnih ljudi radi svakodnevno – ipak, to je prvi put da sam uspela da dođem u kancelariju otkad me je pre mesec dana Džozef šutnuo.

Imam sreće što radim kao grafički dizajner u poletnoj marketinškoj agenciji i da moj šef duboko veruje kako povremen rad od kuće podstiče kreativnost. Ne mogu reći da je moju mnogo podsticao ovih poslednjih nekoliko nedelja, ali mi je omogućio da se prepustim vrhunskoj utučenosti.

Nisam mogla ni da zamislim nešto gore od toga da se izvučem iz bezoblične pidžame ili da obavljam tako proste zadatke kao što su redovno tuširanje i pranje kose. Neshvatljivo mi je kako ljudi slomljenog srca kojima nije omogućeno da rade od kuće idu svakog dana na posao.

Neverovatno, ali evo me, u sveže opranoj odeći i sa čistom kosom, kako odolevam sedam sati duže nego što sam očekivala.

Mrsko mi je da priznam, ali moja najbolja prijateljica Šan je bila u pravu, prijalo mi je. Naravno da joj to neću reći jer ne bi prestala da me gnjavi.

Volela bih da kažem da sam danas došla po sopstvenoj volji; da sam se probudila osećajući se korak bliže tome da prebolim Džozefa, ljubav svog života, koji me je iznenada ostavio, ali u stvari mi je šef jasno stavio do znanja kako moram da dođem jer ne samo što je moj rad – da ga citiram – „posustajao“ nego je ovo i dan za fotografisanje zaposlenih. To se događa jednom godišnje i ja ga se užasavam i pod uobičajenim okolnostima, a posebno kada su mi oči otekle i crvene zbog više nedelja plakanja.

„Abi, ti si sledeća“, dobaci Rik, moj šef, prolazeći pored mog radnog stola.

„Sjajno“, promrmljam glumeći oduševljenje. Čitavog dana slušam ciku i vrisku koje se prolamaju predvorjem, što mi nimalo ne umiruje strepnju.

Rik ne podnosi užtogljene poslovne fotografije i uvek želi da naše fotke na internetu budu ne samo najnovije već i da izgledaju kao da je rad u našoj agenciji najzabavniji na svetu.

Ove godine je prevazišao samog sebe. Pomislila sam da je to preuranjena prvoaprilska šala, međutim ispostavlja se da je mrtav ozbiljan. U predvorju je montirana trambulina

– onakva kakvu su u baštama zapatile sve porodice s decom. Iza nje je postavio zeleno platno iz našeg studija sa zamišlju da ćemo mi oduševljeno skakati pred letnjim, blistavoplavim nebom, koje će naknadno biti ubačeno.

Potpuno sam prestrašena od visine i hvata me jeza od pomisli na đipanje gore-dole po trambulini.

„Ako hoćeš da siđeš, možeš da gledaš Džajlsa, a kad Seb završi s njim, možeš samo da uskočiš.“

Klimnem glavom i ustanem da krenem s njim u predvorje, koje delimo sa šest drugih kompanija. Za slučaj da nije dovoljno neprijatno što, tresući se od straha, moram da pravim ogromnu budalu od sebe pred sopstvenim kolegom s posla, tome će prisustvovati i gomila drugih ljudi koji tumaraju onuda.

„Abi, moram reći da mi je drago što si se vratila. Žao mi je što smo morali da idemo zvaničnim putem i šaljemo ti pismo“, kaže Rik. Maše rukom ne bi li nagovestio kako je nebitno što su mi poslali pismo kojim mi u suštini govore da moram da se dovedem u red i pojavim u kancelariji ili mi sleduje disciplinska mera – što me je načisto isprepadalo. „Znaš kakvo je kadrovske u novije vreme; sve se mora obaviti zvanično.“

„U redu je, zaista. Ionako je bilo krajnje vreme da se vratim u kancelariju.“

Tog dana sam zaista dobila ubedljivo najgoru poštu– ne samo da mi je stiglo pismo iz kadrovske službe nego i ono od agenta za izdavanje stanova, u kojem me obaveštava da će mi od sledećeg meseca poskupeti stanarina. To mi je dalo dodatni podsticaj da se vratim na posao jer sada nipošto nije trenutak da ga izgubim.

Silazimo belim kružnim stepeništem koje obavlja predvorje i čim spazim trambulinu po kojoj moj kolega Džajls veselo skakuće, puls mi se ubrzava.

„Biće odlično što postavljamo nove fotografije na veb-stranicu“, kaže Rik, „za slučaj da ovi iz Spinakera počnu da ispituju firmu.“

Klimam glavom nadajući se da moje fotografije neće izgledati tako užasno da oni pobegnu od straha. Naša kompanija se nadmeće za posao izrade propagandnog materijala za toranj Spinaker, lokalnu turističku atrakciju, s nadom da će to biti odskočna daska za dobijanje čitavog posla za njihovu matičnu kompaniju koja je vlasnik drugih znamenitosti širom zemlje.

„Sjajno! Sad opet skoči“, dovikuje Seb, naš uobičajeni fotograf po ugovoru.

Stižem u predvorje i sa strahom posmatram Džajlsa. S preko metar i devedeset, i onako izdužene građe, samo što se ne vine do tavanice.

Od samog pogleda na njega meni se vrti u glavi. Pridržavam se za ogradu stepeništa da bih se pribrala. Pobogu, kako ću se popeti na to čudo?

„Savršeno. Hvala, Džajlse“, kaže Seb.

Odlazi do laptopa da pregleda svoj rad. „Sjajne su. Abi, izgleda da si ti na redu, ali ako nemaš ništa protiv, da pre toga na brzinu popijem kafu?“

„Ne, ne, nemoj da žuriš.“ Osećam se kao da mi je u poslednji čas odloženo pogubljenje.

„Bilo je super“, kaže Džajls dok obuva patike, pa se sagne i vezuje pertle.

„Izgledalo je zabavno.“

„Pa, po Rikovim uputstvima.“

Pogledamo u našeg cenjenog vođu, koji se popeo na trambulinu da malo skače. On se majstorski spušta na zadnjicu i pravi kolutove, čas napred, čas nazad. To mi nikako ne smiruje živce.

„Kako si ti inače?“, pita me Džajls i sažaljivo nagne glavu.

„Dobro sam“, slažem.

„Drago mi je što si se vratila na posao i što si nastavila dalje.“

„Hvala.“

„Da, nije ti pomagalo to što si stalno u stanu. Najbolje je vratiti se obavezama.“

Klimnem mu glavom iako se ne slažem. Da me Rik nije omeo pismom, mogla sam zauvek da ostanem zatvorena. Zahvaljujući dostignuću kupovine preko interneta i sa dostavom svih mogućih vrsta hrane na kućni prag, zaista nisam imala potrebe da izlazim. Otkad me je Džozef šutnuo pa dosad ukupno sam dva puta morala da napustim stan, jednom kad sam hitno morala da otrčim po piće, a drugi put kad sam zaboravila da naručim toalet-papir.

„Nego, šta planiraš ovog vikenda?“, pita Džajls.

„Ovaj“, počnem očajnički odugovlačeći dok ne smislim neku laž. „Mislim da ću nešto raditi sa svojom prijateljicom Šan.“

„Dobro, ako hoćeš, Lora i ja idemo s nekim drugarima da vozimo bicikl do ostrva Hejling. Lepo je i ravno, tako da je baš boza. Znam da bi Lora volela žensko društvo.“

Sigurna sam da bi volela. Izgleda da Džajlsovu napaćenu ženu uvek vuku u svoje pustolovine, ali stvarno, u vožnju od Portsmuta do ostrva Hejling ne bih se upustila ni da sam u najboljem raspoloženju.

„Hvala“, kažem blede se smešeći. „Ali ja nemam bicikl.“

„To uopšte nije problem. Moj drugar ima prodavnicu bicikala i siguran sam da će ti pozajmiti neki polovni za taj dan.“

Dođavola. Zašto li mu nisam rekla istinu? To da je poslednji bicikl koji sam vozila verovatno imao pomoćne točkove.

„Ne verujem da Šan baš zanimaju bicikli“, opet lažem, „tako da ćemo preskočiti. Svejedno hvala.“

Džajls se uspravlja.

„Važi, ali ako se predomisliš, pošalji mi poruku.“

„Važi, hoću.“ A dobro znam da nikako neću.

„Pa“, kaže Džajls i sagne se malo ka meni. „Šta misliš o Linz?“

Ah, Linz. Hejli, jedna od mojih kolegunica dizajnerki, pre nekoliko nedelja je otišla na porodijsko odsustvo, a Lindsy, njena zamena, počela je da radi dok sam ja bila u hibernaciji. Nakratko smo se jutros srele i otad pokušavam da je izbegnem. Ona je jedna od onih uvek živahnih i veselih devojaka, kao da se neprestano dopinguje kafom. Išla bi mi na živce i običnim danom, a u svom sadašnjem stanju nisam mentalno sposobna da je podnesem.

„Čini mi se da je...“, tražim odgovarajući pridev, „vedra.“

Džajlsov osmeh je sve širi. „To je jedan od mogućih opisa. Čini mi se da se smestila i prilično raskomotila u tvom odsustvu.“

Taman hoću da pitam Džajlsa na šta misli, kada nam Seb priđe.

„Dobro, Abi, možemo da počnemo“, kaže on.

Džajls mi podigne palčeve u znak podrške i vraća se uz stepenice dok ja nervozno skidam čizme.

„Skoči na trambulinu, a ja ću škljocnuti nekoliko probnih snimaka da proverim jesam li zadovoljan svetlom.“

Kad on to kaže, deluje sasvim lako. Osećam kako mi se graške znoja šire čelom i kako mi srce ubrzano lupa.

„Jesi li siguran da je ovo bezbedno?“, pitam kad spustim šake na ivicu. „Mislim, zar nema obično okolo mreža da te zadrži unutra?“

„Ima, ali ne možemo da je koristimo jer bi poremetila zeleno platno i bila bi mi ispred objektiva. Biće sve u redu,

celog dana nismo imali nevolja, a tu su strunjače za slučaj pada ako se previše zanesesh u skakanju.“

To sigurno neću.

Noge su mi pihijaste, no bojazan da će me kolege s posla ismejati jer nisam u stanju da skačem na trambulini trenutno je jača od straha od visine.

Penjem se ženstveno kao nasukan kit i klečim, preplašena da ustanem.

„U redu, ustani da mogu da proverim svetlo.“

Okrećem se prema Sebu i vidim da Rik stoji odmah pored njega. Široko mi se smeši, a ja iz iskustva znam da nema šanse da se iz ovoga izvučem. Kad bih mu rekla istinu, preuzeo bi na sebe da mi izleči strah od visine. Verovatno bi pokušao da me gurne s krova naše zgrade za skok s padobranom, da me spusti niz dvostruko uže ili nešto podjednako sumanuto i nabijeno adrenalinom.

Polako se podižem na noge, govorim sebi da mogu i ja ako već deca skaču po trambulini.

„Savršeno, odlično je. Možemo da počnemo“, dovikuje Seb stojeći za laptopom. „Krećemo kad budeš spremna.“

Pogledam Rika, koji netremice zuri u mene pa, plašeći se da ne otkrije moju tajnu, poskočim. Neverovatno, ali osećam kako se odvajam od trambuline. Možda samo nekoliko centimetara, ali ja to zaista radim.

Mišići na nogama su mi ukočeni od doskorašnje neaktivnosti i salce oko struka mi se trese preko pojasa farmerki.

„Pokušaj da podigneš ruke kao da udaraš vazduh“, kaže Rik, pokazujući mi kako da to izvedem, zbog čega se spotaknem. „Izgledaš kao da se pripremaš za pad.“

Upravo to i radim.

Skočim još nekoliko puta, ali što se više trudim da usaglasim ruke i noge, lice mi se sve više krivi u grimasu koja mora da izgleda kao da imam zatvor.

„Pokušaj da misliš na nešto što te čini srećnom“, predlaže Seb.

Odmah se setim Džozefa ušuškanog u mom krevetu nedelju dana pre nego što me je šutnuo. Privukao me je голу u nežan zagrljaj, popravio moju dugu, neurednu kosu, a onda je prstom pravio šare po mojim rukama. Mislim da nikada ranije nisam bila tako zadovoljna i srećna. Zbog toga je i bilo tako neshvatljivo kada je nedelju dana kasnije raskinuo sa mnom i slomio mi srce u paramparčad.

Osmeħ mi nestaje s lica i osećam kako mi naviru suze. Ne mogu da plaćem na poslu, a naročito ne mogu da plaćem pred šefom dok se svaki moj pokret beleži foto-aparatom.

„To je to, odlično skakanje“, kaže Rik.

Užasavam se pri pomisli na to kako izgledam. Hvala bogu da na sebi imam široki džemper s kragnom. Jutros sam ga obukla ne bih li sakrila višak kilograma koji sam u hibernaciji nataložila oko pojasa, ali sad se nadam da mi skriva i grudi. Kako me niko nije unapred upozorio na trambulinu, grudi nisam učvrstila odgovarajućim sportskim grudnjakom tako da sada poskakuju na sve strane.

„U redu“, viče Seb. „Sada možeš da staneš.“

Tako mi je laknulo što je iskušenje gotovo i što sam ga preživela da uopšte ne razmišljam o zaustavljanju. Jednostavno ispravljam noge pri doskoku i osećam da se stro-poštavam unapred. Srljam opasno blizu ivici i samo što ne padnem pravo na glavu.

„Hej, polako“, kaže Rik pa priskoči na strunjaču i ispruži ruke da me zaustavi.

Uspeva da mi ublaži pad i zadrži me pre nego što sletim na njega. Gospode, to bi bilo neprijatno. Mogla sam da se nađem na svom šefu, ali umesto toga me je on zaustavio hvatajući me za grudi.

Koje sranje, ruke mog šefa na mojim sisama.

Sasvim čvrsto je obuhvatio moje petice i jedino me to sad sprečava da se ne sručim na njega. Pokušavam da se odgur-nem unazad, ali tako sam nestabilna da mu se samo još više približavam i omogućavam mu još bolji stisak.

Zašto ne pomera ruke?

Kao da nije ni primetio ga su. Mislim da mu je verovat-no laknulo što se nisam stropoštala na njega i zgnječila ga viškom težine, ali zasigurno može da oseti šta drži. Tako jako me steže da imam utisak kako nosim jedan od Madoninih kupastih grudnjaka.

„Jesi li dobro?“, pita. „Kakvo je to zaustavljanje bilo.“

„Hm, da, bila bih i bolje kad bi možda...“

Kad bi možda skinuo šape s mojih sisa, želim da dreknem, ali to baš i ne mogu da kažem šefu.

„...Ako bih možda, bila malo, znaš... uspravnija.“

Rik pogleda svoje ruke i od užasa iskolači oči.

„Ah!“ Snažno me odgurne unazad tako da uz mali odskok slećem na zadnjicu.

Ruke su mu još uvek ispružene u istom položaju i čini se da ga je ovo što se desilo uplašilo jednako kao mene.

„Hvala ti što si me zaustavio“, užasnuto promrmljam. Odgurnem se od trambuline, očajnički želeći da se domog-nem čvrstog tla, podalje od Rika.

„Nema na čemu“, zamuckuje pre nego što konačno spu-sti ruke i šmugne na sprat, od sramote izbegavajući da me pogleda.

Čim mi se noge naviknu na čvrsto tlo, priđem Sebu, koji se zadubio u laptop i propustio čitav slučaj hvatanja sisa.

„Uopšte nisu loše“, kaže.

Žmirkam gledajući kontakt kopije i trgnem se od užasa.

„Ali nisu ni dobre“, negodujem.

Nemoguće da sam to ja na ekranu. Ne mogu da se prepoznam. Imam ogromne tamne podočnjake, a moja smeđa kosa do ramena izgleda zamršeno i neuredno raspršena oko mene. Izgledam kao da me je udarila struja. Crni džemper i farmerke koje sam obukla da bih prikrila kilograme iz post-džozefovskog vremena nimalo mi ne laskaju. Sve u svemu izgledam kao da sam celu noć provela na okupljanju darkera.

„Nisu baš kao prošlogodišnje fotografije“, kaže Seb diplomatski. „Međutim, nisu ni najgore koje sam danas video.“

Ponovo gledam kontakt kopije s nadom da vidim makar jednu dobru, ali sve izgledaju kao na prijavi za audiciju za film o zombijima.

„Ne brini, dogodine ćemo raditi nešto isto tako zabavno“, kaže Seb.

„Imam čemu da se radujem“, zajedljivo primetim.

Osmehne mi se i odlazi da razgovara s poslovnom sekretaricom Pet, svojom sledećom žrtvom. Uprkos tome što je prošle godine napunila šezdeset godina, ona – za razliku od mene – ne pokazuje nikakve znake straha. Umesto toga, skida naočare i izuva se pa se veselo penje na trambulinu. Posmatram je kako izvodi probne skokove i polako se diže uvis.

Ove godine mi ne gine nagrada za najgoru fotografiju.

Navlačim čizme i polako odlazim do svog stola. Nisam više raspoložena za rad, te isključujem računar. Petak je i samo što nije isteklo radno vreme.

„Kako su ti ispale fotke?“, pita Fran dok prolazim pored njenog radnog stola u odeljku naspram mog. Nadala sam se da ću se provući bez privlačenja pažnje.

„Mogle su da ispadnu i bolje. A tvoje?“

„U redu su“, kaže ona pa ustane i podigne šolju s kafom. „Tim pre što nisam bila na glupoj trambolini.“

„Kako si se izvukla?“

Da li je uopšte postojala takva mogućnost?

„Pa“, kaže i nagne se prema meni, „možda sam malko slagala Seba.“

„Dobro...“, kažem nadajući se da ću saznati kako da se izvučem iz naredne akrobacije.

„Rekla sam mu da sam u drugom mesecu trudnoće.“

„Šta si?“, upitam misleći kako mora da je nisam dobro čula.

„Rekla sam Sebu da sam u drugom stanju i da nije preporučljivo da skačem.“ Sleže ramenima kao da je na poslu potpuno uobičajeno izmisliti lažnu trudnoću.

„Zar ne misliš da bi mogao da kaže Riku?“

„Rekla sam mu da ne govori jer čekam da uđem u treći mesec pre nego što to objavim, a naravno da ću mu sledeći put reći kako je bio pogrešan rezultat na testu ili da sam pobacila.“

Zagrcnem se jer mi se čini kao da je ovim urekla svoju buduću decu.

„Kad sam videla Linz kako se bacaka kao pomahnitali majmun, znala sam da ja neću raditi to isto. Znaš li da čak nije ni nosila grudnjak i ipak se popela?“ S gađenjem tresе glavom.

„Kurvica“, kažem, a pomislim kako je pomalo ironično što Fran smatra da je nedostatak brusa sporan deo ovog razgovora. „Važi, moram da idem.“

„Okej, lepo se provedi za vikend!“

„I ti“, kažem mašući joj dok bukvalno istrčavam na stepenice za slučaj požara. Ne želim u životu ponovo da vidim tu trambulinu.

Udara me svež vazduh i misli mi se vraćaju na fotke koje sam upravo pregledala. Znam da mi je poslednjih nekoliko nedelja psihički bilo teško, ali nisam uvidela da su ostavile i fizički trag.

Žurno hodam kući, proklinjući Džozefa i njegovu rečenicu: „Mislim da ne želimo iste stvari u životu“, kojom je okončao našu divnu romansu. Do tada sam bila normalno, prisebno ljudsko biće. Ono koje je moglo da se probudi ujutro i ne brizne u plač pri pogledu na kutiju kornflejksa koju je on dodirnuo.

Prošle su četiri nedelje i rekla bih da ga uopšte nisam prebolela. U stvari, odsustvo je učinilo da mi još više priraste za srce i osećam kao da mi sa svakim danom sve više i više nedostaje.

Žurim kući, beznadežno želeći da se sakrijem i tugujem. Skoro trčim uz stepenice do ulaza u moj deo zgrade. Obično bih zastala nakratko pred pogledom na park oivičen drvećem i obalom iza njega, ali ne i danas. Umesto toga želim da se najbrže što mogu domognem sigurnosti svog stana.

Otključavam ulazna vrata i odmah me zapahne smrad. Ustajala mešavina ustajalog vina i kineske hrane.

Ulazim u dnevnu sobu i kao da je dosad nikad nisam videla. Izgleda kao soba u kojoj je boravio tinejdžer prvi put ostavljen sam kod kuće. Moja dnevna soba povezana s kuhinjom prekrivena je ambalažom od dostavljene hrane, bocama od vina i polupojedenim kesama čipsa. Teško je razlučiti gde se završava kuhinja a gde počinje dnevni boravak.

Ostajem uz dovratik i nabiram nos. Kako sam uopšte živela ovako?

Ugledam svoj odraz u velikom ogledalu u hodniku i razmišljam da mi nije samo stan u neredu – i ja sam. Okrenem se da se zagledam.

Jarka svetla na fotografisanju možda i jesu naglasila otekle, tamne podočnjake, ali se oni svakako vide. Prolazim rukom kroz zamršenu kosu, mlitavo opuštenu niz leđa. Naduвам obraze i prstom pipkam kese ispod očiju, ali to

ništa ne menja. Kad se pogledam u ogledalo, vidim samo ženu koju je Džozef ostavio.

Očajnički sam želela da uvidi svoju grešku i vrati mi se, ali kad bi to sad i uradio, šta li bi pomislio o meni i stanu.

Iznenada znam šta treba da uradim.

Odlazim u kuhinju i uzimam makaze sa stalka za noževе. Skupljam kosu i držim je kao da je vezujem u labav konjski rep.

Vraćam se pred ogledalo, duboko udahnem pre nego što prinesem makaze kosi i odsečem je. Malo zažmurim dok sečiva cvile kroz kosu, međutim, to traje kratko i ostajem s pedljem kose u ruci.

Kao da sam naprasno shvatila da moram da ovladam svojim životom nakon raskida. Već imam jednu veliku prepreku na putu našeg pomirenja – samog Džozefa – i ne treba mi još drugih.

Ponovo gledam kosu u ruci i smejem se. Ovo je verovatno najluđa stvar koju sam ikada uradila, ali je nekako i najrazumnija odluka koju sam donela u poslednje vreme.

Drugo poglavlje

Tačno četiri nedelje od kada sam ostavljena i dvadeset dva sata otkad sam odsekla kosu

Kada sam se jutros probudila s novom frizurom, malo sam bila u šoku. Čitavog života sam imala dugačku kosu ili bi bar bilo tako da mojoj sestri Džil nije dosadilo da se igra frizera s lutkom pa je umesto toga meni isekla kosu. Doduše, osim te neželjene kratke frizure kada sam imala šest godina, kosa mi je, kao sjajna griva, uvek visila niz leđa a ponekad dosezala i do zadnjice. Tako da, kad sam pospano krenula da je skupim, nisam očekivala da ću morati da je lovim okolo.

S ovom dužinom mogu tek da je vežem u konjski rep, što je ipak bolje nego kad je spuštena jer ličim na strašilo.

Možda je to simbolično – odsecanje istanjenih krajeva kose kao odsecanje nezdravih delova života – ali nisam stvarno razmislila o posledicama po opšti izgled.

Hvala bogu što je subota i imam vremena da to sredim.

Uspevam da se dočepam poslednjeg slobodnog termina kod moje frizerke, a imam i sreće da je leden martovski

dan pa bez problema mogu svoju neurednu bob frizuru da uguram pod pletenu kapu.

„Abi!“, kaže Karli, moja frizerka, kad mi pride, „još nije vreme za novo šišanje, zar ne?“

„Nije, treba mi, ovaj, neka promena.“

Stavlja mi svilenkasti crni ogrtač i idem za njom do udobne stolice iste boje.

Poslednji put sam se šišala onog vikenda kada je Džozef raskinuo sa mnom. Glupo se osećam kad pomislim kako sam sedela na istoj ovoj stolici i pričala Karli kako je moj dečko predivan, da bi on samo nekoliko sati kasnije završio sa mnom.

Skine mi kapu i oštro uzdahne.

„Šta se to, dovraga, desilo?“, cikne. Kreće da mi podiže pramenove kose i pušta ih da padaju.

„Treba mi neka promena“, ponovo kažem i sebi zvučim donekle kao pokvarena ploča.

„Sama si ovo uradila?“, pita u neverici.

„Aha.“

„U treznom stanju?“

„Da“, kažem postiđeno.

Posmatra me u ogledalu kao da traži odgovor u mojim očima.

„Raskinula si s dečkom“, nagađa i opet sikne.

Uvlačim usne i grickam ih trudeći se da zaustavim suze. Već osećam kako mi oči svetlucaju.

„Ne brini. Učinićemo da izgledaš bolje nego ikad. Znaš, bob frizure su baš sada u trendu“, smeška se, a dok je slušam osećam kako me nagon za plakanjem napušta. „Mislim da će, kada se malo skine spređa i oblikuje, možda tu i tamo iseče stepenasto, stvarno dobro izgledati.“

„Samo sam razočarana što ja nisam napravila početni rez. Godinama sam želela da ti promenim frizuru, a ti mi nikada

nisi dala da ti skinem više od nekoliko centimetara, a kad konačno poželiš drastičnu promenu, upropastiš mi zabavu.“

„Izvini“, kažem smešeći se.

„Dakle, idemo do šamponjere pa možemo da počnemo. Mnogo sam uzbuđena. Mislim da ćeš izgledati sjajno. Obično se ne zalažem za samosakaćenje, međutim mislim da će u ovom slučaju dobro ispasti.“

Posle naizgled najbržeg pranja kose do sada, zahvaljujući smanjenju količine kose za sedamdeset pet procenata, Karli se baca na posao. Raščešlja kosu na pramenove i naizgled štricka neviđeno mnogo s obzirom na to da i nema mnogo materijala za rad. Sa svakim škljocanjem makaza meni srce zakuca brže. Tek kad počne da me fenira te vidim kako frizura poprima oblik, mogu da se opustim.

U trenutku kad je moja bob frizura majstorski oblikovana oko lica, onako kako, koliko god se trudila, nikada neću biti sposobna da ponovim, jedva prepoznajem osobu u ogledalu.

U redu, i dalje vidim da sam to ja zahvaljujući velikim tamnim podočnjacima, ali ipak izgledam drugačije. Izgledam dobro. U stvari, izgledam prilično dobro.

Pitam se da li bi se Džozefu dopalo?

Ne, ne, ne, negodujem u sebi i tresem glavom, čime prizovem Karlin gnev, pa umalo da mi odseče popriličan pramen s prednje strane. Izvinjavam se pre nego što pokušam da odagnam iz glave misli o Džozefu. Danas ne razmišljam o njemu.

Prezauzeta sam pokušajem da se oslobodim misli o bivšem te ne obraćam pažnju na završne Karline poteze.

„Ta-daa!“, uzvikne ona teatralno. Podiže okruglo ogledalo i drži mi ga iza glave kako bih videla frizuru sa zadnje strane.

„Strava“, kažem. Očigledno je koristila neko sredstvo koje je mojoj kosi dalo sjaj i blistavost pa liči na fondi od čokolade.

„Zaista ti pristaje. Vidiš da je odavno trebalo da mi dozvoliš da te ovako ošišam.“

Prinosim ruku kosi i gotovo odmah ustuknem, preplašena da je ne pokvarim.

„Ne mogu da poverujem da sam to ja“, prošapućem.

„Izgledaš božanstveno“, kaže Karli. „Nadam se da večeras ideš na neko dobro mesto da je pokažeš.“

„Još nisam sigurna.“

„Pa postaraj se da odeš.“

Kad mi povuče stolicu unazad, polako ustanem i pratim je do kase, plaćam i na rastanku joj izdašno zahvaljujem.

Trpam kapu u torbu – ne dolazi u obzir da to sada stavim čak i ako mi se uši malo smrznu.

Poletno hodam Visokom ulicom u Sautsiju da se nađem sa Šan i cerim se neznancima. Počinju da me bole mišići usta, odviknuti od mnogo smejanja, ipak, nije mi važno. Prvi put posle više nedelja osećam se srećno. Kao da sam naišla na delić sebe kakva sam nekad bila.

Ugledam Šan izdaleka kako stoji ispred robne kuće gde smo se dogovorile da se nađemo. Dok joj se približavam, počinjem da osećam nervozu i preispitujem svoju smelu, novu frizuru. Šta ako je preterana? Karli je, naravno, rekla da joj se dopada, ali može li se verovati frizerki koja je jedno vreme polovinu kratke kose farbala u ružičasto a drugu brijala na nulu?

Šan me još nije primetila; preuzeta je skrolovanjem na telefonu. Priđem i stanem tačno ispred nje. Načas me pogleda, ali ništa ne kaže i opet se vraća telefonu.

Jesam li za vreme skrivanja u stanu postala nevidljiva? Nastavljam da stojim pred njom i čekam da me primeti.

Ponovo podiže pogled, ovog puta donekle razdražljivo, dok ne zine od iznenađenja.

„O bože, Abi!“

„Ćao“, kažem s osmehom. Ne dešava se često da zaprepastim prijateljicu.

„Ne mogu da verujem da si to ti. Vidi tu kosu.“

Samouvereno stavljam pramen iza uha.

„Sviđa ti se?“, pitam zadržavajući dah.

„Ne sviđa mi se“, kaže ona i rastuži me. „Oduševljena sam! Zaista ti pristaje. Ne mogu da te prepoznam.“

Hvatam svoj odraz u izlogu radnje i ni sama ne mogu da se prepoznam.

„Kao da si potpuno drugačija Abi u odnosu na onu uplakanu pačavru koju sam ostavila u četvrtak uveče“, kaže ona vrteći glavom, još uvek širom otvorenih usta. „Izgledaš vraški neverovatno.“

„Hvala. Lepo je kad ti ne kažu da izgledaš usrano.“

To mi je u poslednje vreme rekla toliko puta da joj je skoro postalo uzrečica.

„Znaš da sam ti to govorila jer te volim i zato što sam želela da izgmižeš ispod tog kamena pod kojim si se krila, i vidiš, sad si to uradila.“

Donekle se ponosno osmehujem.

„Hoćemo li na kafu?“, predlažem.

„A ne, idemo u kupovinu. Takva frizura zaslužuje novu odeću.“

„Ne znam...“, kažem bockajući svoj stomak. Želela bih da izgubim postdžozefovske kilograme pre nego što kupim bilo šta novo.

„Besmislica. Hajde.“

Šan se okreće i ulazi u robnu kuću i ide pravo na odeljenje ženske odeće. Kao da je u misiji dok pretura po okačenoj odeći, tu i tamo podigne neku haljinu naspram mene pa je, mreškajući nos, vraća na stalak.

„Šta se to desilo?“ , pita me dok gomila stvari preko ruke. „Nedeljama sam pokušavala da te izvučem iz stana, i ne samo da si pristala da se nađemo u gradu nego si se pojavila izgledajući kao manekenka.“

„Ah, manekenka kojoj je potrebno mnogo retuširanja“, kažem stresajući se pri pomisli na jučerašnje fotografisanje. Šan me gleda s iščekivanjem kao da joj nisam odgovorila na pitanje. „Prilično sam se usrano osećala jer su me na poslu fotografisali i užasno sam ispala. Zatim sam ušla u stan i videla koliko je postao odvratan. Onda mi je sinulo da je stan odraz mene. Osetila sam da treba da preuzmem stvari u svoje ruke, odsekla sam kosu i ostatak večeri provela u čišćenju.“

„Opa, znači više ti na vratima ne treba znak za opasnost po ljudsko zdravlje.“

„Baš smešno.“

Volela bih da se usprotivim jer nije bilo tako strašno, ali je zaista bilo.

„Pa“, kaže ona, „drago mi je jer sam htela da navučem gumene rukavice i dođem s bocom sredstva za čišćenje.“

To bi zaista bio dokaz pravog prijateljstva zato što sinoćno čišćenje ne bih poželela ni najljućem neprijatelju.

Gledam kako prebacuje preko ruke haljinu koja krši zakon o zaštiti potrošača budući da je dovoljno kratka da može da se nosi kao majica.

„Probaj ove“, kaže gurajući mi hrpu krpica.

Uzimam ih i idem prema kabini za presvlačenje i usput uspem da izgubim majicu koja izigrava haljinu.

Nema šanse, čak ni sa Šaninom sposobnošću ubeđivanja, da moje balvane i mene natera u to.

Isprobavam prvu haljinu i odmaknem se da se na trenutak pogledam pre nego što povučem zavesu da me ona vidi.

„Dobro izgleda“, kaže ona. „Ali isprobaj još neku.“

Radim kako mi je rečeno i nakon što sam na stranu odložila tesno pripijenu metalik haljinu – to neću nikada nositi – opredeljujem se za drečavoplavu haljinu sa širokom suknjom. Bar mi pokriva zadnjicu i suknja štrči u stranu, pa mi sakriva butine.

„To je ta“, kaže Šan pre nego što sam i izašla iz kabine. „Biće savršena za večerašnji izlazak na piće.“

„Večeras? Nisam još uvek sigurna da sam spremna da izlazim“, kažem dok navlačim zavesu, pa svučem haljinu.

„U toj haljini, s novom frizurom i uz bocu vina osećaćeš se sasvim drugačije. Idemo do tebe da pustimo neku muziku i ubacimo te u raspoloženje.“

Dok oblačim farmerke i vrećasti džemper, pitam se jesam li spremna za izlazak.

Plaćam haljinu, izlazimo iz radnje i krećemo prema mom stanu.

„Pogledaj kakva razlika je nastala za četrdeset osam sati“, kaže Šan dok se udaljavamo od Visoke ulice, i radnje ustupa-ju mesto agencijama za izdavanje nekretnina i restoranima.

„Znam. Počinjem pomalo da se osećam kao ona stara.“

„To je dobro. Nedostajala mi je.“

Što smo bliže stanu, bliže smo i obali i oštrom vetru koji duva duž nje. Sunce zalazi i hladnoća ispunjava vazduh. Čvršće stežem kaput oko sebe, a Šan provlači ruku pod moju.

„S obzirom na čitavu promenu, znači li to da polako prebolevaš Džozefa?“

„Ne bih rekla da sam ga prebolela, ali nema ni smisla da čučim snuždena u stanu. Neću ga vratiti time što ću pojesti količinu čipsa jednaku svojoj težini.“

„A time što si se ošišala hoćeš?“

Smeškam se gledajući na ulicu pravo ispred sebe. Šan me predobro zna.

„Bolje i to nego da gajim tako masnu kosu da se na njoj može ispržiti čips.“

„Dakle ipak ga želiš nazad?“

„Naravno. On je taj.“

Ne odgovara a vidim da čezne nešto da kaže.

Nisam jedina koja se u poslednje vreme ne ponaša u skladu sa svojim karakterom. Šan je jedna od najneposrednijih osoba koje poznajem, ali otkad sam dobila korpu, neuobičajeno je tiha.

Nikada nisam razumela zbog čega, ali nije mnogo volela Džozefa, a od kada smo raskinuli jedva da je izustila ijednu reč protiv njega. Naravno, ponavljala je ono uobičajeno: „Ako ne vidi koliko si divna, onda nije vredan truda“, i „Ne treba ti muškarac da bi bila srećna“, doduše sve je to govorila uopšteno.

„Znam da ti ne misliš da je on taj“, kažem, „ali ja zaista to mislim, a znam i da taj osećaj neće uskoro nestati.“

Šan uzdiše, a ja to ne mogu više da podnesem.

„Možeš mi reći šta zaista misliš.“

Zaustavljam se i puštam joj ruku. Žmurim i pripremam se za ono što će mi sručiti.

„Jedino...“, okleva. „Nisam imala utisak da mu je mnogo stalo do tebe.“

„Nije mu mnogo stalo do mene? Upravo on je pričao da smo momak i devojka od drugog sastanka“, odvracam zatečena. Od svih muškaraca s kojima sam izlazila, on je bio najposvećeniji – rado je pričao kako me voli i predstavljao me kao svoju devojku ljudima koje smo upoznawali.

Džozef je sušta suprotnost svom najboljem prijatelju Markusu, koji je izlazio s više žena nego što sam ja imala toplih obroka. Koristi *Tinder* i spandava se s devojčkama koje su srećne ako od njega ujutro dobiju doručak. Međutim,

Džozef je sušta suprotnost Markusu, u potpunosti monogaman i srećan zbog toga.

„Nije mu mnogo stalo do mene...“, ponavljam ovog puta s naznakom osmeha i odmahujem glavom. „Otkud ti uopšte takav utisak?“

„Dakle, izlazili ste skoro godinu dana a nikada niste ništa planirali za budućnost. Nikada niste zajedno rezervisali nijedno putovanje, na venčanje svog druga vodio je sestru i nije te upoznao sa svojom porodicom.“

Zagrakćem i pokušavam da zaustavim suze. Sve su to opažanja o kojima sam razmišljala nakon što me je Džozef šutnuo, ipak, drugačije je kada ih neko izgovori naglas. To je ono što ne valja kada imaš najbolju prijateljicu kojoj baš sve govoriš – kasnije može svoje znanje iskoristiti da te povredi.

Nedeljama sam pokušavala da smislim ubedljive razloge za Džozefovo čudno ponašanje. Nikada nismo pravili planove za budućnost, u smislu zajedničkog stanovanja, zato što je Džozef voleo da dolazi i provodi vreme u mom stanu na obali. Iako bi finansijski za mene bilo od pomoći da sam se preselila u njegovu kuću s tri spavaće sobe, bilo bi mi prenaporno da od njega idem na posao.

Što se tiče onog venčanja, bilo je normalnije da povede sestru pošto se ona bezbroj puta viđala s njegovim drugovima s fakulteta, dok sam ih ja srela jednom u prolazu. Nije svako poput mene stvoren da se potpuno razneži na venčanjima pa poželi da provede čitavo veče u slatkom šaputanju koještarija i maštajući sa svojom voljenom osobom o njihovom čarobnom danu.

Na osnovu onoga što mi je Džozef ispričao o članovima porodice, učinio mi je uslugu što me nije upoznao s njima. Zvuče kao noćna mora – izuzetno naporni i nametljivi. Džozef je rekao kako bi, da sam ih upozнала, stalno očekivali

da idemo kod njih i njegova majka bi me uporno zvala u operu i na balet, a Džozef me je želeo samo za sebe. Ako ništa drugo, ovo pokazuje da mu je još kako bilo stalo do mene.

„To su izuzeci od pravila“, kažem, znajući da Šan nikada neće razumeti. „Uostalom, uvek me je vodio na sve one romantične sastanke.“

Šan i dalje drži stisnute usne.

„Ma hajde, stalno smo radili nešto romantično. Išli u pozorište, jeli u otmenim restoranima, istraživali mesta od nacionalnog značaja.“

„Ne bih to baš nazvala romantičnim“, kaže ona kolutajući očima.

„Naravno da je bilo. Našoj vezi nije nedostajalo večera uz sveće ili ruže. Ti, gospođice ledena kraljice, ne razumeš to jer nisi nimalo romantična.“

„U redu, znam da nisam baš sva u srcima i ružama, ali stvarno, je li to sve zaista bilo romantično? Mislim da se to uvek činilo kao šablon, a pre nego što si počela da se zabavljaš s njim, nikad ne bih pomislila da je to nešto što bi ti iz nedelje u nedelju volela da radiš.“

Trudim se da izbegnem da je pogledam. Ne mogu da kažem da sam urođeni posetilac pozorišta, a pre nego što sam upoznala Džozefa mislila sam da je somelije stanovnik Somalije, svejedno to ne znači da nisam zavolela naše izlaske.

„Ne misliš li da je bilo malo čudno kako ste posle jednog sastanka postali potpuno zaljubljeni? Tako se brzo desilo, a svaki put kad bih ga srela, imala sam osećaj da te uopšte i ne poznaje.“

„Ponekad i ne morate da se prvo poznajete; ponekad je samo tu ta iskra“, kažem, žaleći što sam je uopšte pitala šta misli. Opet krenem, pa žurimo preko ulice dok nema saobraćaja. „Čim sam ga upoznala, znala sam da je on taj. Tamo u...“

„Tamo u kafiću, znam. Pričala si mi to. On je uzeo tvoj karamel late a ti njegovu moka čokoladu la-la – ili kako se već zove.“

Verovatno sam joj stotinu puta dosađivala s pričom kako smo se upoznali, ali je ona i dalje ne razume. Ona ne razume povezanost koju smo Džozef i ja imali. Udar elektriciteta koji sam osetila kada smo se prvi put dodirnuli rukama dok smo razmenjivali kafe. Njegov pogled kada se zagledao u moje oči, kao da je gledao pravo u moju dušu. Toplinu koju sam prema njemu osetila dok je trtljao, izdašno se izvinjavajući jer je liznuo moj šlag, a zatim porumenevši, kao u potvrdu onoga što je rekao.

Tada sam znala da je suđeno da se zaljubim u tog čoveka. I zaljubila sam se u njega. Do ušiju, snažno i duboko. Trebaće mi prokleta mnogo vremena i mnogo više od frizure da se vratim na staro.

Zaustavljam neposlušnu suzu. *Neću plakati. Neću plakati.* Daleko sam dogurala za ova dvadeset četiri sata; ne želim opet da budem ona jadnica.

Skrećemo u moju ulicu i Šan me opet hvata podruku. Uspat nas potiskuje jak vetar što fijuče s mora iza nas i gura nas bliže mojoj zgradi.

„Vidi, Abs, ne želim da te rastužim. Znam da će ti trebati vremena da ga preboliš i biću uz tebe sve to vreme.“

Trudim se da se osmehnem. Iako mi teško pada to što ne ceni ono što sam izgubila, znam da daje sve od sebe. Ona jednostavno ne razume veze, to ne liči na način na koji ona funkcioniše. Kad malo bolje razmislim, rekla bih da je ona ublažena, ženska verzija Markusa.

Ostatak puta do mog stana prelazimo ćutke.

Mehanički otključavam vrata od ulaza i prolazim kroz hodnik pored poštanskih sandučića. Previše sam zadubljena u uspomene na Džozefa da bih primetila da je Šan zastala.